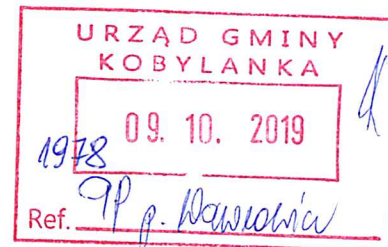

SKO Ma 420/1724/16

DECYZJA
z dnia 4 października 2019 r.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Szczecinie w składzie:

Przewodniczący: Włodzimierz Marzec(spr.)

Członek: Krzysztof Szydłowski

Członek: Łukasz Siekierski

na podstawie art. 156 § 1 pkt 2, w zw. z art. 3 ust. 1 z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym(Dz.U.1999.15.139 t.j. ze zmianami), art. 158 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 z późn. zm.)

po wszczęciu postępowania z wniosku Bartosza Kędzior w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji Wójta gminy Kobylanka z dnia 09 stycznia 2001 r., znak:GKB.7331/270/00, Nr 270/2000 dotyczącej warunków zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie zewnętrznej sieci wodociągowej, kanalizacyjnej i energetycznej na działkach od nr 449/1 do 449/36 w obrębie Morzyczyn gm. Kobylanka

orzeka

stwierdza nieważność decyzji Wójta gminy Kobylanka z dnia 09 stycznia 2001 r. Nr 270/2000, znak:GKB.7331/270/00 w przedmiocie warunków zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie zewnętrznej sieci wodociągowej, kanalizacyjnej i energetycznej na działkach od nr 449/1 do 449/36 w obrębie Morzyczyn gm. Kobylanka- jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa.

UZASADNIENIE

Decyzją dnia 09 stycznia 2001 r. Nr 270/2000, znak:GKB.7331/270/00, Wójt gminy Kobylanka ustalił warunki zabudowy na rzecz Wspólnoty działek rekreacyjnych „OAZA” w Szczecinie ul. Mieszka I 23 reprezentowanej przez Stanisława Piwko dla inwestycji polegającej na budowie zewnętrznej sieci wodociągowej, kanalizacyjnej i energetycznej na działkach od nr 449/1 do 449/36 w obrębie Morzyczyn gm. Kobylanka.

Wnioskiem z dnia 16 kwietnia 2016 r. Bartosz Kędzior jako strona postępowania w rozumieniu art. 28 kpa wniósł o stwierdzenie nieważności decyzji Wójta gminy Kobylanka z dnia 09 września 2001 r. Nr 270/2000 w przedmiocie jak wyżej. We wniosku wskazał, że Wspólnota Działek Rekreacyjnych DR„OAZA” w Szczecinie to stowarzyszenie zwykłe zgłoszone do rejestru organizacji pozarządowych prowadzonego przez Prezydenta Miasta Szczecin w dniu 17.01.2001 r. pod nazwą Stowarzyszenie Wieczystych Użytkowników Nieruchomości Wspólnota DR „OAZA” w Szczecinie. Stowarzyszenie powołane zostało z inicjatywy Wójta Gminy Kobylanka w celu obejścia prawa. Stowarzyszenie nigdy nie miało żadnych praw do terenu - działek 4449/1 - 449/36 w Morzyczynie (nie miało tytułu prawnego art. 3 pkt 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym).Od 1992 r. do 16.01.2001 r. prawo własności nieruchomości i użytkowania wieczystego gruntu posiadała Fabryka Mechanizmów Samochodowych POLMO SA w Szczecinie, która na tym terenie prowadziła Ośrodek Wypoczynkowy dla pracowników.

Decyzja wydana dla Stowarzyszenia Wieczystych Użytkowników Nieruchomości Wspólnota DR „OAZA” w Szczecinie od samego początku (ex tunc) dotknięta była bezwzględnie nieważnością a pomimo upływu daty 31.12.2001 r. wskazanego w decyzji, warunki

zabudowy były i są wykorzystane do wycinania drzew starodrzewia o bardzo dobrej bonitacji. Wnioskodawca dalej wskazał, że Wójt Gminy Kobylanka w związku z decyzją jak wyżej wydał dnia 15.05.2001 r. decyzję nr GKB.7351/84/01 w sprawie której Wojewoda Zachodniopomorski wydał decyzję nr AP.2.7840.205.7.2015.GP orzekając jej nieważność.

W toku wszczętego postępowania Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Szczecinie zważyło i ustaliło co następuje.

W myśl art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa, przy czym o rażącym naruszeniu prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. decydują łącznie trzy przesłanki: oczywistość naruszenia prawa, charakter przepisu, który został naruszony oraz racje ekonomiczne lub gospodarcze – skutki, które wywołuje decyzja. Oczywistość naruszenia prawa polega na rzucającej się w oczy sprzeczności pomiędzy treścią rozstrzygnięcia a przepisem prawa stanowiącym jego podstawę prawną. W sposób rażący może zostać naruszony wyłącznie przepis, który może być stosowany w bezpośrednim rozumieniu, to znaczy taki, który nie wymaga stosowania wykładni prawa. Skutki, które wywołuje decyzja uznana za rażąco naruszającą prawo, to skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności – gospodarcze lub społeczne skutki naruszenia, których wystąpienie powoduje, że nie jest możliwe zaakceptowanie decyzji jako aktu wydanego przez organy praworządne państwa (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 lipca 2010 r. w sprawie o sygn. akt I OSK 170/10, wyrok WSA w Gliwicach z 4 października 2013 II SA/GL 849/13). Wskazuje się także, że przypisanie decyzji wady nieważności w przypadku naruszenia przepisów proceduralnych dopuszczalne jest wyłącznie, gdy naruszenie tych przepisów ma charakter rażący i pozostaje w związku z ostatecznym rozstrzygnięciem sprawy. W odniesieniu do tych przepisów można by zatem mówić o rażącym ich naruszeniu wówczas, gdy w sposób niebudzący wątpliwości, a więc oczywisty, nie zastosowano by ich w trakcie prowadzonego postępowania lub zastosowano by je nieprawidłowo (por. wyroku NSA z dnia 13 września 2007 r., II OSK 1212/06, LEX nr 377245). Za wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 8 maja 2014 r. sygn akt II SA/Rz 194/14 wskazać należy, że „naruszenie prawa” to naruszenie prawa materialnego, procesowego, oraz przepisów o charakterze ustrojowym i kompetencyjnym. Można wobec tego stwierdzić, że chodzi o wszystkie normy prawne regulujące działanie administracji publicznej w indywidualnych sprawach, niezależnie od tego, z jakich przepisów prawa się wywodzą. Z kolei Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 13 lutego 2013 r., II SA/Gd 694/12, podkreślił, że „za rażące naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności przepisów regulujących postępowanie dowodowe, które uzasadniałoby stwierdzenie nieważności decyzji, można uznać jedynie wydanie decyzji bez uprzedniego przeprowadzenia jakichkolwiek dowodów, niezbędnych dla wyjaśnienia istoty sprawy, czy też wydanie decyzji bez przeprowadzenia dowodów obligatoryjnych w danej sprawie”. Z tak utrwalonym w judykaturze i piśmiennictwie poglądem prawnym koresponduje stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie gdzie w wyroku z dnia 4 lipca 2014 r. sygn. akt II GSK 798/13 Sąd wskazał, że „rażące naruszenie przepisów postępowania, regulujących kwestię ustaleń faktycznych sprawy, można by rozważać w sytuacji, gdyby organ w sposób oczywisty nie poczynił takich ustaleń, gdyby całkowicie uchylił się od rozpatrzenia materiału dowodowego sprawy. Natomiast błędne ustalenia stanu faktycznego sprawy oceniać należy jako tego typu wadliwość decyzji, która może skutkować jej wzruszalnością, ale w trybie zwykłym. Dodać należy, że niejednokrotnie prawidłowość ustaleń faktycznych pozostaje w

ściłym związku z prawidłowością wykładni przepisów prawa materialnego, mających zastosowanie w sprawie i wskazujących jakie dowody są niezbędne do ustalenia stanu faktycznego sprawy i jej załatwienia. W takiej sytuacji jednak ocena, czy naruszenie prawa miało charakter rażący w istocie koncentruje się na ocenie uchybienia przepisom prawa materialnego.”

Podkreślić w tym miejscu należy, że postępowanie w przedmiocie stwierdzenia nieważności ma na celu ustalenie, czy organ administracji publicznej, którego dotyczy badana decyzja, nie naruszył przepisów prawa obowiązujących w dacie wydawania takiej decyzji. W tym zakresie postępowanie nieważnościowe odwołuje się do prawa ówczesnie obowiązującego, choćby tak jak w tym przypadku prawo to przestało obowiązywać w dacie wydawania decyzji tut. Kolegium.

Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że w myśl nieobowiązującej już od połowy 2013 r. ustawy dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U.1999.15.139 t.j. ze zmianami) podmiot ubiegający się o warunki zabudowy na podstawie ustaleń planu miejscowego musiał (inaczej niż obecnie) wykazać się tytułem prawnym do gruntu w stosunku do którego wnosił o wydanie decyzji o warunkach zabudowy – art. 3 pkt 1 ww. ustawy. W myśl tego przepisu „w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego, każdy ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny.” Tymczasem Wspólnota Działek Rekreacyjnych „OAZA” w Szczecinie nie posiadała żadnego tytułu do gruntów w stosunku do których wystąpiła o ustalenie warunków zabudowy. Stowarzyszenie to nie było bowiem właścicielem działek nr 449/1 - 449/36, nie mogło też działać w imieniu ich właścicieli, a jako stowarzyszenie zwykle nie posiadało nie tylko osobowości prawnej, ale także podmiotowości prawnej (art. 40 i następne ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 roku Prawo o stowarzyszeniach, Dz. U. z 1989 roku, Nr 20, poz. 104 ze zm.). W świetle powyższego uznanie przez Wójta gminy Kobylanka, że Wspólnota Działek Rekreacyjnych „OAZA” w Szczecinie spełniała przesłanki art. 3 pkt 1 ustawy dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym nastąpiło z rażącym, a więc obiektywnie oczywistym naruszeniem tego przepisu.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że w badanej sprawie wnioskodawcą było stowarzyszenie Wspólnota Użytkowników Wieczystych Działek Rekreacyjnych „OAZA”. Z akt rejestrowych tego stowarzyszenia wynikało, iż było to stowarzyszenie zwykle w rozumieniu w art. 40 i następne ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r Prawo o stowarzyszeniach. W myśl art. 40 ust. 1 tej ustawy stowarzyszenie zwykle nie posiada osobowości prawnej. Ponadto żaden z przepisów ustawy Prawo o stowarzyszeniach nie przyznaje stowarzyszeniom zwykłym zdolności prawnej i zdolności do czynności prawnych uprawniających do występowania na prawach strony w postępowaniach administracyjnych. Oznacza to, iż stowarzyszenie zwykle nie może być adresatem decyzji administracyjnych. W konsekwencji wydanie decyzji z wniosku takiego stowarzyszenia i uznanie go za stronę postępowania w rozumieniu art. 28 kpa z naruszeniem art. 29 kpa, wypełniało przesłankę skierowania decyzji do podmiotu nie będącego stroną w sprawie – art. 156 § 1 pkt 4, albowiem stowarzyszenie w ogóle nie mogło uczestniczyć w postępowaniu administracyjnym jako wnioskodawca. Jednocześnie wskazać należy, że w myśl art. 156 § 2 kpa nie stwierdza się nieważności decyzji m. in. z przyczyny o której mowa w § 1 pkt 4 tego przepisu, jeżeli od dnia doręczenia decyzji upłynęło dziesięć lat. Badana decyzja wydana została 15 maja 2001 roku i w tym samym roku została doręczona. Oznacza to, że od dnia jej doręczenia upłynęło ponad 18 lat, w związku z czym podstawa stwierdzenia nieważności z art. 156 § 1 pkt 4 Kpa uległa przedawnieniu. Okoliczność ta i tak w istocie pozostaje bezprzedmiotowa, albowiem badana

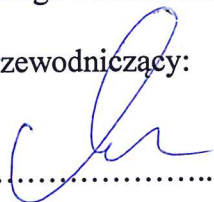
decyzja Wójta gminy Kobylanka i tak obligatoryjnie podlega usunięciu z obrotu prawnego ze względu na spełnienie przesłanki rażącego naruszenia prawa, które nie jest ograniczone czasowo, przynajmniej do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego. Mając zatem powyższe na uwadze, badaną decyzję Wójta gminy Kobylanka z dnia 09 stycznia 2001r., Nr 270/2000 w przedmiocie warunków zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie zewnętrznej sieci wodociągowej, kanalizacyjnej i energetycznej na działkach od nr 449/1 do 449/36 w obrębie Morzyczyn gm. Kobylanka jako wadliwą –wydaną z rażącym naruszeniem prawa- należało wyeliminować z obrotu prawnego poprzez stwierdzenie jej nieważności.

Na marginesie kolegium pragnie podkreślić, że przedmiotowe przesłanki stwierdzenia nieważności i poglądy prawne wyrażone w treści wydanej decyzji nie powinny budzić jakiegokolwiek wątpliwości, tym bardziej, że zostały potwierdzone prawomocnym wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 31.10.2018 r sygn. akt VII SA/Wa 2713/17, którego ustalenia i poglądy prawne wiążą nie tylko ten sąd, ale wszystkie inne sądy i organy administracji publicznej orzekające w kraju w tej sprawie.

Pouczenie.

Decyzja niniejsza została wydana w I instancji i nie jest ostateczna. Od decyzji przysługuje stronom prawo złożenia wniosku do tut. kolegium o ponowne rozpoznanie sprawy w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia. Zamiast złożenia tego wniosku stronom przysługuje prawo złożenia skargi (w tylu egzemplarzach ile jest stron i uczestników postępowania) za pośrednictwem tut. kolegium do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji. Skarga podlega opłacie w wysokości 200 zł, powinna czynić zadość wymaganiom pism w postępowaniu sądowym oraz wskazywać między innymi na określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego. Jednocześnie kolegium informuje, iż przed sądem istnieje możliwość ubiegania się przez stronę o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa do pomocy prawnej, o ile skarżący będzie spełniał warunki takiego zwolnienia lub pomocy.

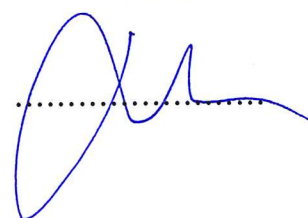
Przewodniczący:

.....

Członek:

.....

Członek:

.....

Otrzymują:

- 1). Bartosz Kędzior
ul. Sułkowskiego 16
71-129 Szczecin
- 2). Wójt gminy Kobylanka
ul. Szkolna 12, 73-108 Kobylanka + akta
- 3). Strony w trybie obwieszczenia art. 49a kpa
 1. Bogacka, Elżbieta
 2. Streich, Monika
 3. Malinowska, Teresa
 4. Świerczyńska, Elżbieta
 5. Świerczyńska, Joanna
 6. Namirowska, Janina
 7. Przygodzki, Maciej
 8. Zakrzewski, Jerzy

9. Bandurscy Ryszard i Dorota
 10. Buliński, Marek
 11. Adamski, Jacek
 12. Łukaszewscy Jan i Wiesława
 13. Józefowscy Krystyna i Stefan
 14. Wiśniewscy Agata i Andrzej
 15. Krzęczko, Danuta i Leszek
 16. Piskula, Danuta i Tomasz
 17. Leszczyńscy Hanna i Jerzy
 18. Mikucka Irena i Franciszek
 19. Durka, Janina i Andrzej
 20. Lis Halina i Jerzy
 21. Glińscy Sylwia i Dariusz
 22. Adamczyk, Stefania i Stanisław
 23. Jucha Małgorzata i Jan
 24. Gończ, Dorota i Stanisław
 25. Teodorczyk, Bogusław
 26. ENEA Operator Sp. z o. o. Rejon Dystrybucji Stargard Szczeciński,
 27. Urząd Gminy w Kobylance
 28. Babicka, Wioletta i Daniel
 29. Załęcka, Maria i Tadeusz
 30. Lis Renata i Andrzej , na ręce kuratora, Głowik Damian,
 31. aa.
- 4). a/a

Klauzula dotycząca ochrony danych osobowych:

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Szczecinie - z siedzibą w Szczecinie, Plac Batorego 4, 70-207 Szczecin informuje, że zgodnie z art. 13 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych – RODO z dnia 27 kwietnia 2016 r. (Dz.U. UE. L.z 2016 r. Nr 119) Administratorem Państwa danych osobowych jest Prezes Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Szczecinie. Szczegółowe informacje o zasadach przetwarzania Państwa danych osobowych oraz przysługujących Państwu prawach z tym związanych znajdują się na naszej stronie Biuletynu Informacji Publicznej pod adresem: <https://szczecin.sko.bip.waw.pl> w zakładce: Klauzula informacyjna.

